

KNISTER

ARABESK

Les aventures
d'un cavall cavalleresc

Volum 3

Primera edició: octubre del 2013

Títol original alemany: *Arabesk. Die Abenteuer eines ritterlichen Pferdes.*

Das Beste kommt immer zum Schluss

Text de KNISTER

Il·lustracions de Thomas Dähne

Edició: David Sánchez

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Maquetació: Xavier Peralta

© 2013 Arena Verlag GmbH, Würzburg – www.arena-verlag.de

© 2013 Oriol Sánchez i Vaqué, per la traducció

© 2013 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

La publicació d'aquest llibre s'ha negociat a través d'Ute Körner Literary Agency, S.L., Barcelona – www.uklitag.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

Imprès a Liberdúplex SL

Ctra. BV-2249, km 7,4

Pol. Ind. Torrentfondo

08791 Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-21.950-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4789-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

KNISTER

ARABESK

Les aventures d'un cavall cavalleresc

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

El millor ve
sempre al final!

laGalera50

ÍNDEX

Mapa de les terres del príncep Llop de Torreforta 6

Qui cal conèixer 8

Avís de l'autor 13

CAPÍTOL PRIMER,

en què el cavaller de Rocanegra ho sap tot i no sap res 15

Còmic. «Pet de cavall, genet avall» 20

CAPÍTOL SEGON,

en què correran un gran perill 27

Petita lliçó d'italià 32

CAPÍTOL TERCER,

en què s'explica una trobada predestinada 39

La travessia dels Alps d'Anníbal 44

CAPÍTOL QUART,

en què un amulet blau brilla intensament 57

Recepta. «Espaguetis a la bolonyesa» 66

CAPÍTOL CINQUÈ,

en què lluiten quatre contra quaranta 75

Tu She Chan Shen. La serp verinosa s'enrotlla sobre si mateixa 84

CAPÍTOL SISÈ,

en què s'escampa una X blava 87

Les bones maneres a taula a l'edat mitjana 90

CAPÍTOL SETÈ,

en què es prepara el miracle blau 99

Extra. Com fer espelmes 104

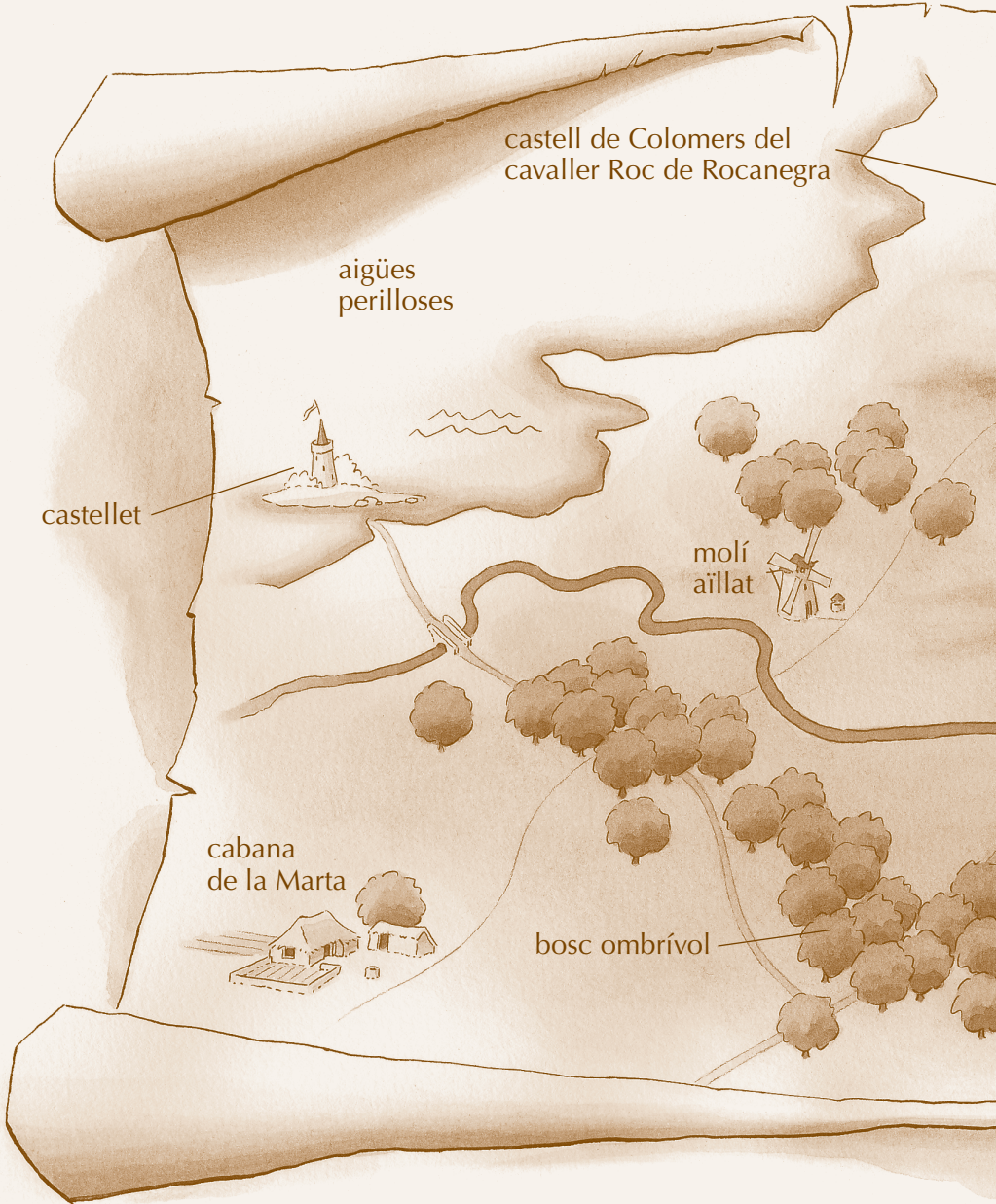
CAPÍTOL VUITÈ,

en què un príncep malvat en passa de tots colors... blaus 111

Extra. Expressions de l'època dels cavallers 118

EPÍLEG DE L'AUTOR 141

MAPA DE LES TERRES DEL

castell de Colomers del
cavaller Roc de Rocanegra

aigües
perilloses

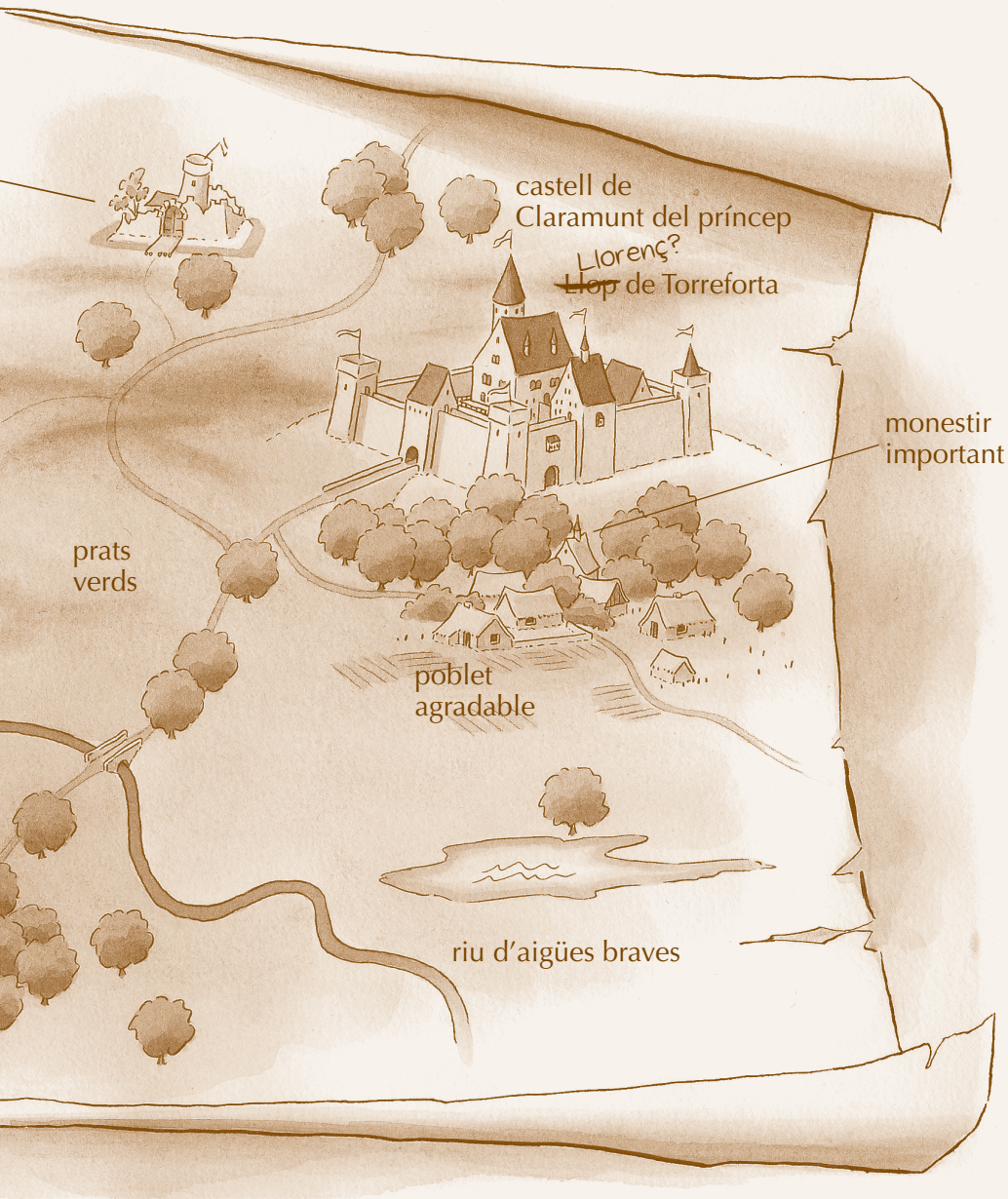
castellet

molí
aïllat

cabana
de la Marta

bosc ombrívol

Llorenç?
PRÍNCIP ~~LLOP~~ DE TORREFORTA

QUI CAL CONÈIXER

L'Eli

... és una noia preciosa, molt espavilada i amb força traça. La va cuidar la seva mainadera, la Marta, fins que la va dur al castell d'un cavaller bastant estrafolari, anomenat Roc de Rocanegra, perquè hi treballés de serventa. A partir de llavors, la vida tranquil·la i pobra de l'Eli ha canviat bruscament i els esdeveniments s'han precipitat. Ha desfermat la ira del totpoderós príncep Llop de Torreforta. En un torneig del príncep, amb l'ajuda d'un noiet vestit de monjo, ha superat l'escuder del príncep, candidat a guanyador, i ha provocat un bon enrenou. L'Eli ha competit al torneig vestida d'escuder amb una camisa blava i muntant el seu cavall Arabesk, un cavall heroic descendent d'una família de renom. Aquest pura raça excepcional, negre i amb

una taca en forma de papallona al front, és el millor amic de l'Eli i també el que té de més valuós (a banda del mig amulet de plata amb una pedra preciosa que duu al coll). I amb aquest cavall comparteix el seu secret més gran: pot parlar amb l'Arabesk. Però, xut... això és del tot secret!

L'Hug

... té la mateixa edat que l'Eli, però viu en un entorn més protegit. I és que, des de ben petit, ha crescut en un monestir, on ha après més coses que la majoria dels seus coetanis: l'Hug sap llegir i escriure!

I una altra cosa: tot i que estava prohibit, un monjo molt viatjat li va ensenyar l'art marcial dels monjos de Shaolin, el kung-fu.

I ell va prometre al seu mestre que no practicaria mai aquella art al carrer o en llocs públics. Però l'Hug ja ha trencat una vegada la prome-

sa, per ajudar l'Eli a guanyar. I Déu n'hi do el que ha passat: els dos orfes han provocat la ira del príncep i per això s'han hagut d'amagar, però alhora han descobert que són germans. COM?, et deus preguntar. Doncs, perquè l'Hug també duu la meitat d'un amulet valuós penjada al coll. Quina alegria quan descobreix que té una germana! I quan la Marta cau en mans del príncep i l'Eli, l'Hug i l'Arabesk l'han d'alliberar i la duen a un amagatall, també descobreixen que el seu pare no és mort, com es pensaven, sinó que havia fugit de la presó del príncep. La felicitat és gairebé completa. L'Hug amb prou feines es pot creure el que la Marta revela als bessons, que són fills d'un príncep i que el malvat Llop de Torreforta és el seu oncle, que va voler deixar morir a la presó el seu propi germà. En tot cas, ara ja sap una cosa: l'Eli, l'Arabesk i ell HAN DE trobar el seu pare. Però, per on haurien de començar a cercar-lo? I hi ha cap possibilitat de trobar-lo? I és que els esbirros del príncep els segueixen de ben a prop.

En Roc de Rocanegra

...és ben bé un cavaller exemplar i sense por, massa i tot, per desgràcia. El vell noble vivia en condicions miserables, però ben tranquil, al seu ruïnós castell de Colomers.

Fins que han entrat a la seva vida l'Eli, com a serventa i també com a escuder, i el seu cavall

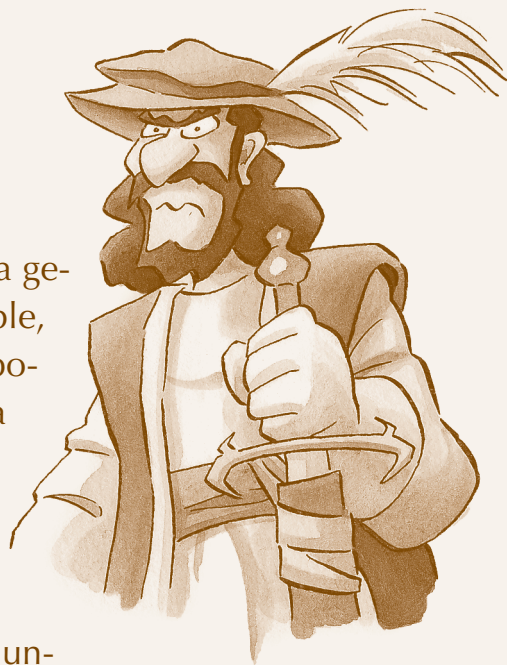
Arabesk. L'Eli ha empès el cavaller en aquesta gran i perillosa aventura. Després d'haver posat molt nerviosos l'Eli i l'Hug amb la seva poca traça, ara té l'oportunitat de reparar-ho, i és que, pel que sembla, ha descobert on poden trobar el pare dels bessons... Els podrà ajudar realment? En Roc, un heroi? Qui s'ho pot creure?

El príncep Llop de Torreforta

Tot en ell és enorme: la talla gegantina, la cobdícia insaciable, la insensibilitat envers els pobres camperols, la perfídia contra els seus enemics, i sobretot el seu castell.

Va fer empresonar el seu propi germà, que un dia li havia cedit el tron voluntàriament, quan els súbdits i els prínceps dels regnes veïns n'havien exigit el retorn.

El color blau serà realment la seva ruïna, tal com li va predir l'endevina? Perquè això no passi, ha jurat venjar-se d'aquell escuder insolent de la camisa blava, que no vol ni anomenar, i d'aquell jove monjo, amb una capa blava i ondulant, que han irromput al seu castell i han alliberat la seva presonera.

AVÍS DE L'AUTOR

Compte! Només per a valents i intrèpids!

Aquesta història va passar fa molts i molts anys. La vaig descobrir per casualitat, bé, de fet, potser no del tot per casualitat, i és que sóc escriptor i al capdavant m'interessen les bones històries.

Amb tot, qui em va donar a conèixer en secret aquesta aventura em va fer jurar que no explicaria a ningú com em va arribar a les mans.

Potser en descobrireu el secret si seguïu la història fins al final. Fins a un final trist? O fins a un final feliç? Ja ho veurem.

Però, atenció! Saber els detalls d'aquesta aventura pot ser perillós. El príncep Llop de Torreforta persegueix tothom qui en coneix el secret. I els seus esbirros estan a l'aguait pertot arreu...

CAPÍTOL PRIMER,

en què el cavaller de
Rocanegra ho sap tot
i ho sap res

—Crec que els hem deixat enrere —va dir l'Eli esbufegant.

Va estirar les regnes suaument per indicar a l'Arabesk que podia reduir la marxa. L'Hug, que seia darrere seu xop de suor i també sense alè, es va girar i va escutar l'horitzó amb la mirada. En fer-ho, va picar amb el nas a l'armadura rovellada del vell Rocanegra. El cavaller desllorigat s'havia endormiscat al llom del cavall malgrat les sotragades del galop frenètic i estava a punt de relliscar. L'Hug, però, només estava pendent dels possibles

perseguidors. I va comprovar que, per sort, no hi havia cap perill.

L'Eli, l'Hug i en Roc de Rocanegra havien cavalcats ininterrompudament tota la nit i gairebé tot el dia. Només un cavall tan fort com l'Arabesk era capaç de portar tres genets en un trajecte tan llarg. Durant la cavalcada desfermada, s'havien girat contínuament per mirar enrere. Però ara ja estaven prou segurs que ningú no els seguia.

Ara haig d'afegir un comentari: era del tot impossible que els atrapessin! I és que no hi havia hagut mai en tot el món cap cavall com l'Arabesk, capaç de resistir tanta estona aquell galop tan veloç. L'Arabesk ho havia donat tot, tot i més, i de moment els nens es podien sentir fora de perill.

Llavors es va sentir un DRING, CLONG, PLOF!

L'Arabesk va fer un bot, espantat pel terrabastall.

—Pet de cavall, genet avall! —es va queixar algú des del terra.

En Rocanegra havia caigut del cavall.

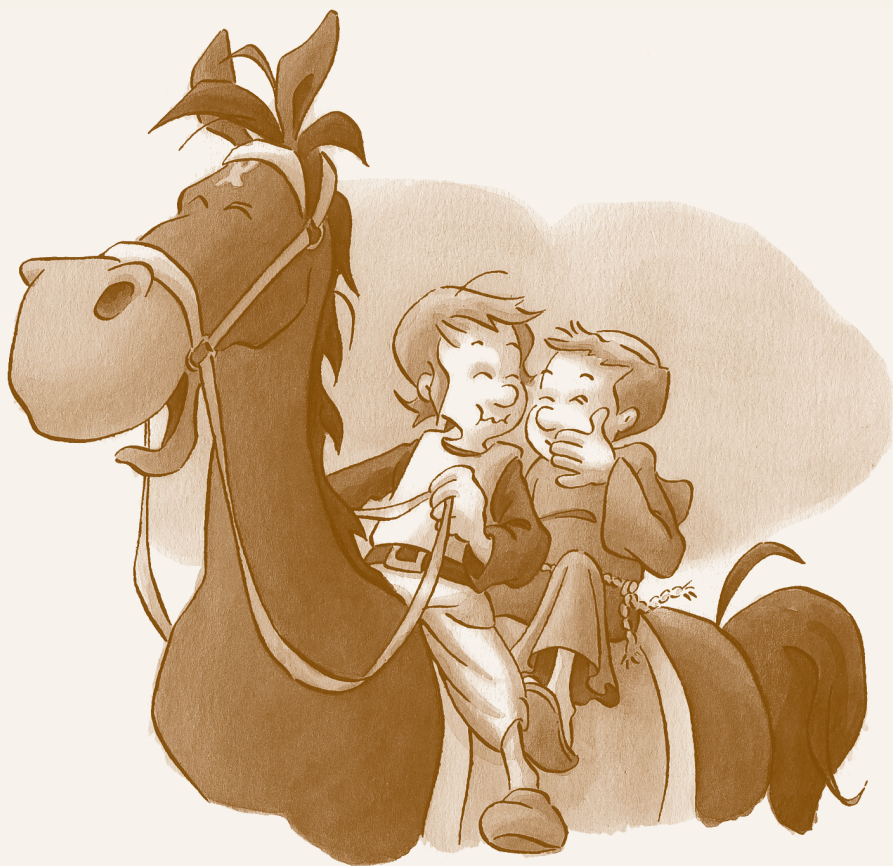
L'Eli de seguida va aturar l'Arabesk i li va fer girar cua. Va veure com el cavaller recollia els trossos escampats de la seva armadura entre gemecs i renecs. La noieta va estossegar per reprimir-se el riure, però, aleshores es va adonar que l'Hug tremolava aguantant-se les ganes de riure i no ho va poder resistir: va esclatar a riure. I l'Hug tampoc no se'n va poder estar més. Davant dels crits grollers del cavaller, els dos nens es van fer un fart de riure i va anar d'un pèl que no caiguessin del cavall.

Les rialles van alliberar la tensió: la por que els atrapessin els esbirros del príncep; el neguit de no trobar mai el seu pare; l'angoixa per la seva mainadera, la Marta, que s'havia amagat dels homes d'en Torreforta a casa del savi ermità que anomenaven el vell. I també reien amb sentiments barrejats després de saber que no eren uns orfes pobres i sense recursos, sinó autèntics fills de prínceps. I també reien perquè eren feliços: l'Eli ara

tenia un germà, l'Hug tenia una germana,
i tots dos, un pare, que ara calia trobar...

—Cul de cavall a la latrina de la gallina! —va cridar en Rocanegra entre les rialles alliberades—. Ens

fa mal el nostre noble darrere! —va exclamar en un to feixuc i queixós, tocant-se el cul adolorit. I llavors va veure com reien els nens... i es va deixar encomanar per les rialles.

—Doneu-me el vostre casc —va demanar l'Eli al cavaller, quan, al cap d'una estoneta, van fer una parada al costat d'un torrent. Encara tenia llàgrimes als ulls de tant riure. Va agafar el plat de llauna que en Rocanegra feia servir de casc i el va omplir tot d'aigua fresca. Amb molt de compte perquè no vessés, va oferir un glop al seu senyor, que va agrair el gest perquè, arran de la caiguda, amb prou feines es podia moure. Llavors ella es va ocupar de l'Arabesk i el va dur a un lloc on pogués abeurar-se al rierol. Mentre el cavall bevia, l'Eli va acostar la galleta al coll suau del seu millor amic i li va xiuxiuejar unes coses a cau d'orella. Que n'estava d'orgullosa i d'agraïda per com els havia allunyat dels esbirros del príncep amb el seu gran galop! Quan l'Hug es va atansar al torrent i va agafar l'aigua amb les mans juntes per saciar la set, li va semblar que interrompia una conversa íntima i es va afanyar a tornar amb el cavaller.

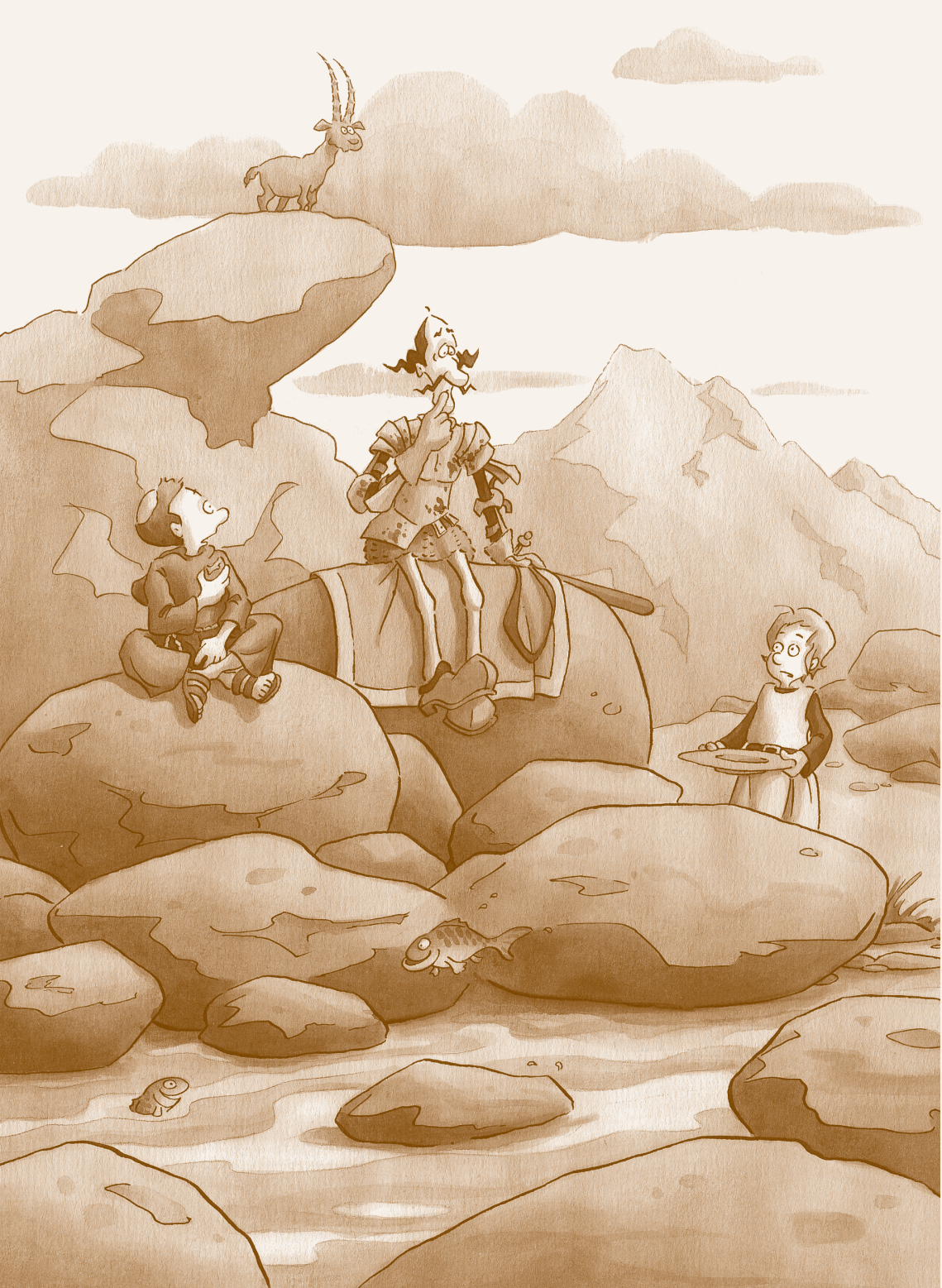
CÒMIC

«Pet de cavall, genet avall»

El cavaller desmanegat s'havia endormiscat al llom del cavall malgrat les sotragades del galop frenètic...

Havien deixat la manta sobre una roca al sol. Aquí el paisatge era més àrid. Havien estat cavalcant muntanya amunt sense parar les últimes hores i ara es trobaven en un punt elevat on no creixien arbres.

L'Hug es va eixugar la boca.

—La nostra fugida ha sigut un èxit! Gràcies, Arabesk —va dir el nen adreçant una mirada afectuosa al cavall, i llavors es va girar cap al cavaller—. Vós heu indicat el camí que hem emprès, però on ens dueu?

—Això, on anem? Expliqueu-nos, si us plau, què us van dir els presoners alliberats —volia saber també l'Eli, que havia tornat al costat de l'Hug i el cavaller.

—Bé, doncs, vam interrogar amb destresa i maneres cavalleresques un dels presos del calabós —va dir en Rocanegra.

—Amb maneres cavalleresques? —L'Hug no ho entenien—. Fent ús de la força?

—I un be negre! —va interrompre el cavaller—. La força la tenien les paraules de les nostres preguntes, que vam fer en un to fort i cavallerós. Aquestes preguntes tan ben farcides no admetien respostes magres! Per favor! El jove deia que sabia on havia

anat el vostre pare quan va fugir de la presó. Li vam estirar la llengua perquè deixés anar el secret —va dir el cavaller amb un posat orgullós.

Que te'n recordes? El cavaller de Rocanegra, quan es refereix a ell, sempre fa servir el plural, perquè ha oblidat que, des de fa molt de temps, no ha de parlar en nom d'una cort que ja no l'envolta. L'Eli i l'Hug ja s'han acostumat a aquesta manera de parlar un pèl ridícula. Però quan el cavaller parla del «nostre» cavall referint-se a l'Arabesk, l'Eli reacciona amb certa susceptibilitat. I és que l'Arabesk és el cavall d'ELLA i sempre serà així.

—Digueu! On el podem trobar?

—Bé... —va dir sospirant en Rocanegra, que es feia pregar massa—. Ens van informar que va fugir...

El cavaller es va aturar, els nens estaven expectants.

—Va fugir a... a... a... —En Roc de Rocanegra va arufar el front—. Sincerament... ja no ho sabem. —Va

mirar avergonyit l'Hug i l'Eli—. Per desgràcia hem oblidat el maleït nom de la ciutat. Només sabem que primer hem de travessar unes muntanyes molt altes. Més enllà, a uns dies de viatge, hi ha d'haver una ciutat esplèndida, on volia fugir el vostre pare.

—Heu OBLIDAT el nom de la ciutat? —se li va escapar a l'Hug—. Doncs ho tenim ben clar per trobar la ciutat del nostre pare! Hi ha tantes ciutats al món com estels al cel!

En Roc de Rocanegra es va sufocar quan va sentir que l'Hug es reia d'ell. L'Eli va llançar una mirada severa al seu germà. L'Hug va assentir amb el cap, va respirar fondo i va continuar, aquest cop sense malícia:

—Vejam, en aquesta direcció, les muntanyes molt altes que ens trobarem es diuen Alps i també he après que el país que hi ha a l'altra banda es diu Itàlia. I hi ha moltes ciutats esplèndides a Itàlia: Venècia, Milà, Florència... O Bolonya, coneguda per les seves nombroses torres. N'hi deu haver més d'un centenar i totes són molt altes. Qualsevol família rica té la seva pròpia torre. La ciutat es deu poder veure des de molt lluny.

L'Hug va fer una pausa per reflexionar i es va adonar que l'Eli se'l mirava meravellada. Ella no havia anat mai a l'escola, havia crescut en un entorn pobre, on havia de treballar en comptes d'aprendre, i per això no sabia ni llegir ni escriure. L'Hug, en canvi, havia pogut aprendre moltes coses dels monjos del convent. Estava ben informat sobre el món. L'Eli va sospirar, li hauria encantat saber-ne tant, i, sobretot, llegir i escriure.

—Bolonya —va dir el cavaller, deixant que la paraula se li desfés a la boca—. Em sona el nom... —va afegir, i va mirar l'Hug amb entusiasme—. Bolonya, la ciutat de les torres. Deu ser aquesta! —va sentenciar radiant.

L'Hug i l'Eli es van mirar una mica desesperats. Se'n podien refiar?